

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z powództwa M. L.

przeciwko S. SA z siedzibą w P. Oddział w W.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, zwrot kosztów dojazdu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 sierpnia 2014 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt VII Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 października 2013 r. Sąd Okręgowy, Sąd Pracy w W. oddalił apelację M. L. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 28 maja 2013 r., którym oddalono jej powództwo przeciwko S. S.A. z siedzibą w P., Oddział w W. o zapłatę wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz zwrot kosztów dojazdu. W uzasadnieniach Sądów *meriti* przyjęto, że powódka nie udowodniła wykonywania pracy w godzinach nadliczbowych, a w wobec dokonanej zmiany miejsca pracy powódki, dojazdu do różnych miejsc wykonywania przez nią

obowiązków służbowych były kosztami dojazdu do pracy, których pozwany pracodawca nie jest zobowiązany pokrywać.

Skarga kasacyjna powódki, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości z wnioskiem o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W., została oparta na podstawie obrazu przepisów postępowania – art. 385 k.p.c. przez nieuwzględnienie całości materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji i wyrokowanie na podstawie ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji a nie własnych, art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie zarzutów i wniosków apelacji oraz na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 151 § 1 i art. 151¹ § 1 i 2 k.p. przez uznanie, że powódka nie udowodniła, że świadczyła pracę w godzinach nadliczbowych, art. 42 § 1 i 2 k.p. przez przyjęcie skuteczności zmiany umowy o pracę w zakresie miejsca pracy bez dokonania wypowiedzenia zmieniającego oraz art. 742 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez przyjęcie, że zastosowanie art. 742 k.c. w ramach stosunku pracy stanowi niedopuszczalne rozszerzenie obowiązków stron stosunku pracy. Sąd Okręgowy nie przeprowadził kontroli instancyjnej, ponieważ nie rozpatrzył ponownie zgromadzonego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym materiału dowodowego, poprzestając na ustaleniach faktycznych poczynionych przez sąd pierwszej instancji i pomijając część tego materiału oraz odmawiając wiary niektórym świadkom, przez co doszło do błędnego ustalenia stanu faktycznego. Wskazała, że Sąd drugiej instancji lakonicznie stwierdził bezzasadność apelacyjnego zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdziła, że „po zapoznaniu się z materiałem dowodowym oczywiste i widoczne *per prima vista*” są naruszenia prawa wskazane w ramach podstaw kasacyjnych, a uwzględniając przytoczone w ich uzasadnieniu argumenty, „skarga jest oczywiście uzasadniona i jako taka zasługuje na uwzględnienie w całości”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego pozwanego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ocenie w tym zakresie podlegają w ramach przedsądu tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie są badane podstawy skargi określone w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., więc wymagane jest samodzielne i odrębne uzasadnienie wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytaczanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do opisu zarzutów ujętych w podstawach skargi nie świadczy o jej oczywistej zasadności i nie może być skuteczne, zwłaszcza gdy argumenty te odnoszą się wyłącznie kwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych, które nie są przedmiotem kontroli kasacyjnej (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c. i § 2 ust. 1 w związku z § 6 pkt 5 i 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. 2013 r., poz. 490).